

สารานุกรม

VOLUME 18

ECONOMY

- กทม. แจกฟรี 130 แบบบ้าน
ในโครงการ “แบบบ้านยี่สิบ...เพื่อประชาชน”
- นายพรเทพ เตชะไพบูลย์ รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
กับการกำกับดูแลงานด้านโยธา ระบายน้ำ สิ่งแวดล้อมและผังเมือง
- อุโมงค์ยักษ์ เพนระบายน้ำรับมือภัยพิบัติกลางกรุง
- สนาทหลวงจากอดีตสู่การปรับภูมิทัศน์ใหม่
- Aging Society โอกาสทอง ทางการตลาด ถ้ารู้ใจ “คนสูงวัย”

■ บรรณาธิการแถลง

สวัสดิ์ศิริรับ ปีนี้ นับว่าเป็นปีที่ เราต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ต่างๆ มากมาย ทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ อันมีปฐมเหตุจาก สภาพภูมิอากาศที่แปรปรวน ส่งผล กระทบต่อมวลมนุษยชาติอย่าง ชัดเจน ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ เกิดขึ้นในโลกทุกวันนี้ กระทบถึงกัน เป็นลูกโซ่ ไม่เว้นแม้แต่ประเทศไทยที่ทั่วทุกภูมิภาคต้องประสบ กับอุทกภัยถ้วนหน้า

วารสารบางกอก Economy ฉบับนี้ **คอลัมน์บางกอก ทันการณ์** พาคุณผู้อ่านไปรู้จักกับอุโมงค์ยักษ์หรืออุโมงค์ ระบายน้ำขนาดใหญ่ หนึ่งในแผนปฏิบัติการเพื่อป้องกันและ แก้ไขปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ส่วนใน**คอลัมน์บางกอก สัมภาษณ์** มารู้จักกับสถาบันพัฒนาเมือง ผ่านบทสัมภาษณ์ นายพรเทพ เตชะไพบูลย์ รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งกำกับดูแลงานด้านโยธา ระบายน้ำ สิ่งแวดล้อมและผังเมือง เพื่อร่วมกันสร้างมาตรฐานมหานครแห่งโลกตะวันออก สำหรับ ความแน่นอนในบันปลายของคนในวัยทำงาน คือ การเกษียณ **คอลัมน์บางกอก**บอกให้รู้ข้อชวนมาเตรียมตัวเพื่อสร้าง ความสดใสให้ชีวิตก่อนวัยเกษียณมาเยือน และอ่านกัน ต่อเนื่องในการสร้างโอกาสทางธุรกิจกับ “คนสูงวัย” ผ่าน **คอลัมน์เศรษฐกิจบางกอก** สำหรับคอลัมน์เล่าขานบางกอก พาท่านย้อนมองประวัติศาสตร์ความเป็นชาติไทยผ่าน สนามหลวง โบราณสถานมีชีวิตที่สะท้อนความเป็นไปของสังคมไทย ในแต่ละยุคสมัย และขอเชิญชวนกระตุ้นให้กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองแห่งการอ่าน ใน**คอลัมน์ภาพลักษณ์บางกอก** เพื่อ ร่วมกันสนับสนุนและพัฒนาศักยภาพบุคลากรของประเทศ ที่มีฐานความรู้จากการเป็นนักอ่านในวันนี้ และพร้อมที่จะ เป็นนักปฏิบัติในวันหน้าเพื่อเป็นพลังพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ในอนาคต

จากเหตุการณ์ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับพี่น้องชาวไทยในครั้งนี้ ต้องขอแสดงความชื่นชมหลายๆ ฝ่ายที่ช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ครั้งใหญ่ของประเทศ และขอเอาใจช่วยให้ผู้ประสบอุทกภัย ทุกท่านให้ผ่านมรสุมครั้งนี้ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็งนะครับ

(นายกฤษฎา ศิริพิบูลย์)

ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
สำนักการคลัง กรุงเทพมหานคร
บรรณาธิการ

บางกอก

VOLUME 18

ECONOMY

ปีที่ 6 ฉบับที่ 3/2554

สารบัญ

VOLUME 18

รอบรู้บางกอก	3
บางกอกสัมภาษณ์	4-8
คลังบางกอก	9-11
บางกอกกับการณ	12-14
เล่าขานบางกอก	15-17
เศรษฐกิจบางกอก	18-20
บางกอกบอกให้รู้	21-22
ภาพลักษณ์บางกอก	23

นับตั้งแต่เปิดตัว “โครงการแบบบ้านยิ้ม...เพื่อประชาชน” ที่ได้มอบแบบบ้าน 100 แบบ ให้ประชาชน เมื่อปี 2553 ที่ผ่านมา และได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นจำนวนมาก กรุงเทพมหานคร โดยสำนักงานพัฒนาที่อยู่อาศัย ได้ขยายผลการแจกแบบบ้าน ไปสู่ประชาชนทั่วประเทศ โดยร่วมกับสมาคมธุรกิจรับสร้างบ้าน จัดเตรียมแบบบ้านใหม่เพิ่มเติมอีก 30 แบบ ที่ผ่านการรับรอง จากสถาปนิกและวิศวกรเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้ประชาชนนำไป ขออนุญาตปลูกสร้างได้ทันที ซึ่งหม่อมราชวงศ์สุขุมพันธุ์ บริพัตร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้เป็นประธานแถลงข่าว “โครงการ สร้างบ้านด้วย...รอยยิ้ม” (ตามโครงการแบบบ้านยิ้ม...เพื่อประชาชน) ภายใต้นโยบาย “ทั้งชีวิต...เราดูแล” เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 ณ ห้องรัตนโกสินทร์ ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร โดยมี ดร.ธีระชน มโนมัยพิบูลย์ รองผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานคร นายวิบูล จันทรดิลกวิทย์ นายก-สมาคมธุรกิจรับสร้างบ้าน และนายวิศิษฐ์ ไมโนยพงศ์ อุปนายกฝ่ายพัฒนาธุรกิจ สมาคมธุรกิจรับสร้างบ้าน ร่วมแถลงข่าว อีกทั้งได้มีการประชาสัมพันธ์ โครงการต่อเนื่องโดยได้ออกนิตยสารร่วมกับสมาคมธุรกิจ รับสร้างบ้านในงาน “4G Home 2011” เมื่อวันที่ 25-28 สิงหาคม 2554 ณ ห้องเพลนารี ฮอลล์ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ซึ่งในการร่วมมือ ออกนิตยสารกับสมาคมฯ ในครั้งนี้ ก็ได้รับความสนใจ จากประชาชนที่ได้เข้าร่วมชมบูธเป็นอย่างดี สำหรับแบบบ้านเพิ่มเติม 30 แบบ นั้น รูปแบบ Contemporary Style และ Modern Style ที่สวยงามสมัยประหยัดค่าใช้จ่าย และลดการใช้

พลังงาน นอกจากนี้กรุงเทพมหานครยังได้ขยายผลโครงการ โดยจะมอบแบบบ้านทั้งหมดให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั่วประเทศ รวมถึงเมืองพัทยา เพื่อให้ “โครงการสร้างบ้าน ด้วย...รอยยิ้ม” ช่วยให้ประชาชนทั้งในเขตกรุงเทพมหานคร ปริมณฑล และทั่วประเทศ สามารถสร้างบ้านโดยไม่ต้องเสีย ค่าออกแบบ มีความสะดวก รวดเร็ว ได้แบบบ้านตามที่ต้องการ และนำไปขออนุญาตปลูกสร้างได้ทันที

ผู้สนใจสามารถขอรับแบบบ้านได้ที่สำนักงานพัฒนาที่อยู่ อาศัย (อาคารสำนักงานเขตลาดพร้าว ชั้น 8) สมาคมธุรกิจ รับสร้างบ้าน สำนักงานเขต 50 เขตของกรุงเทพมหานคร โดยเสียค่าใช้จ่ายเฉพาะค่าถ่ายเอกสารแบบบ้าน หรือดาวน์โหลด แบบบ้านได้ทาง www.bangkok.go.th/housing ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2554 เป็นต้นไป หรือสอบถามเพิ่มเติมได้ที่ โทร 0 2538 9538, 0 2538 8067

นายพรเทพ เตชะไพบูลย์ รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

กำกับดูแลงานด้านโยธา ระบายน้ำ สิ่งแวดล้อมและ
“สถาบันพัฒนาเมือง” กับการพัฒนา กรุงเทพมหานคร
ภายใต้มาตรฐาน มหานครแห่งโลกตะวันออก

สถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การพัฒนา
โครงการขั้นพื้นฐาน และสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ล้วนเกิด
การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งส่งผลกระทบต่อวิถีการ
ดำรงชีวิตของผู้คนในสังคมเมืองขนาดใหญ่ที่มีความสลับ
ซับซ้อนทางชนชั้น แล้ว “เรา” จะอยู่ร่วมกันได้อย่างไร?

บางกอก Economy ฉบับนี้ได้รับเกียรติจากท่าน
พรเทพ เตชะไพบูลย์ รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
ซึ่งกำกับดูแลงานด้านโยธา ระบายน้ำ สิ่งแวดล้อมและ
ผังเมือง ร่วมแสดงทัศนะต่อการพัฒนากรุงเทพมหานคร
สู่ความเป็นมาตรฐานมหานครแห่งโลกตะวันออก

ในฐานะที่ดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
ดูแลงานด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานและสิ่งแวดล้อม
ของกรุงเทพมหานคร เมื่อเทียบกับมหานครอื่นๆ และ
เมืองหลวงของประเทศเพื่อนบ้าน ในทัศนะของท่านคิดว่า
กรุงเทพมหานครมีจุดแข็งและจุดอ่อนด้านใดบ้าง และ
ควรพัฒนาอย่างไร

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองใหญ่ มีขนาดพื้นที่ 1,568.737
ตารางกิโลเมตร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 154 แขวง
รวม 50 เขต ขณะที่มีจำนวนประชากรตามทะเบียนราษฎร์
ประมาณ 5.9 ล้านคน และมีประชากรที่เข้ามาทำงานประมาณ
4 ล้านคน รวมแล้วมีจำนวนประชากรประมาณ 10 ล้านคน
ที่เราต้องดูแล และมีภารกิจหลากหลายที่ต้องทำ อาทิ ถนน
สะพาน ท่อระบายน้ำ ระบบป้องกันน้ำท่วม รวมทั้งโครงการใหญ่ๆ
โรงเรียน โรงพยาบาล เป็นต้น ฉะนั้นกรุงเทพมหานคร จึงมี
ข้อจำกัดด้านงบประมาณ เพราะมีคนส่วนน้อยเท่านั้นที่จ่ายภาษี
เพื่อมาดูแล และบำรุงท้องถิ่น ซึ่งมาจากจำนวนประชากร 5.9
ล้านคนเท่านั้น

ภารกิจของกรุงเทพมหานครมีประมาณ 60 ข้อ แต่อำนาจ
มีไม่ถึง 40 ข้อ ในบางเรื่องจึงอยู่นอกเหนืออำนาจของกรุงเทพ
มหานคร อาทิ ขนส่งมวลชน ประปา ไฟฟ้า ความมั่นคง ตำรวจ
ทหาร การจราจรทางน้ำ เพราะฉะนั้นทำให้กรุงเทพมหานคร
ไม่สามารถมีประสิทธิภาพได้เต็มที่

กรุงเทพมหานครก็ต้องมาปรับในสิ่งที่สามารถทำได้ อาทิ ระบบภาษี เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยใช้ “ผังเมือง” เป็นหัวใจในการกำหนดทิศทางการพัฒนา เพื่อให้กรุงเทพมหานครสามารถดำรงไว้ทั้ง 3 สถานะ นั่นคือ

1. เมืองหลวงขนาดใหญ่ Capital City
2. ศูนย์กลางเศรษฐกิจการค้า การคมนาคม และการท่องเที่ยว Hub City
3. เมืองที่น่าอยู่อาศัย Living City

ฉะนั้นเราต้องจัดทุกอย่างให้อยู่ตรงนี้ทั้งหมด ในลักษณะของผังเมืองทั้ง 3 ประเด็นดังกล่าว เพื่อพยายามรักษาสสมดุลให้คนทุกระดับรายได้สามารถอยู่ร่วมกันได้ ภายในสภาพแวดล้อมที่ดี

ของสิ่งเหล่านั้น เป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตบรรพบุรุษของเขา ไม่ได้ปั้นแต่ง หรือจัดสร้างขึ้นมานะใหม่

ประการที่ 2 คือ ทุกอย่างถูก เรามีhabenแต่แฉงลอย อาจจะเดินยากหน่อย แต่ราคาถูกมาก สามารถนั่งรับประทานได้ เน้นอนด้านคุณภาพเราก็ต้องมาดูแล แต่ถ้าเอามาตรฐานลอนดอน ปารีสมาใช้กับเมืองไทย ก็ต้องถูกจับหมด จะมีhabenแต่แฉงลอยไม่ได้

การใช้ผังเมืองมาจัดระเบียบ ไม่ใช่แค่มองเป็นการทำแผนที่ แต่มีองค์ความรู้จากหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมการเมือง ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ ความรู้ คน ถึงออกมาเป็นผังเมือง ซึ่งไม่ใช่แค่เศษกระดาษ แต่เป็นศูนย์รวมขององค์ความรู้ทั้งหมดเพื่อจะทำอย่างไรให้คนอยู่ได้บนผังเมืองเดียวกัน

องค์ประกอบในการบริหารจัดการให้กรุงเทพมหานครก้าวสู่การเป็น “กรุงเทพเมืองสวรรค์”

กรุงเทพมหานครไม่ต้องการเป็นเมืองที่สวยงาม แต่ไม่มีใครอยู่เหมือนนิวยอร์ก หรือปารีส เพราะเมืองเหล่านั้นลดความนิยมไปหมดแล้ว แต่กรุงเทพมหานครต้องเป็นเมืองที่มีชีวิตชีวา เป็นเมืองที่คนอยู่อาศัย (Living) เพราะเมืองไทยมีเสน่ห์ทุกที่ มีความหลากหลาย ไม่น่าเบื่อ องค์ประกอบสำคัญ คือ ทุกอย่างมีมิติที่ลึกซึ้ง คุณเดินเข้าไปในร้านอาหารในเยาวราช เขาก็บอกคุณได้ว่าเขาอยู่มา 50 ปีแล้ว โต๊ะตัวนั้น เก้าอี้ตัวนั้น คุณปู่ของเขาเอามาจากเมืองจีน ทุกสิ่งเป็นประวัติศาสตร์ มีความเป็นมา มีคุณค่า

ฉะนั้นการกำหนดผังเมืองในการสร้างพื้นที่ใหม่ ผมถึงได้บอกกว่าพื้นที่ใหม่ของเรา ถ้าคุณมีพื้นที่ให้ผู้มีรายได้น้อยอยู่ ผมมีโบนัสให้เลย สมมติ คุณตั้งศูนย์การค้าขึ้นมา โดยด้านหลังมีบ้านให้ผู้มีรายได้น้อยอยู่ในราคาถูก เราก็ให้โบนัสกับศูนย์การค้าหรือโครงการนั้นๆ โดยการขยายพื้นที่เขา เพราะสิ่งที่คนต้องการมากที่สุดคือพื้นที่ คุณต้องการสร้างตึก ในการอนุมัติจะมีข้อกำหนด อาทิ 1:7 ถ้ามีองค์ประกอบดังที่กล่าวมาข้างต้น ในการอนุมัติ กทม. อาจจะพิจารณาขยายเพิ่มให้เป็น 1:10 หรือเป็น 1:20 เป็นเหมือนกับที่เราลดต้นทุนให้ทางอ้อม เพราะการใช้ชีวิตในเมืองหลวงซึ่งเป็นเมืองใหญ่ สิ่งเหล่านี้ต้องอยู่ใกล้กัน เป็นกลุ่ม Satellite มากกว่าที่จะกระจุกตัว เช่น หนองจอก มีนบุรี อาจจะเป็น Hub แห่งหนึ่ง พุทธมณฑล เป็น Hub อีกแห่งหนึ่ง อย่างที่คลองเตย 3-4,000 ไร่ คุณต้องเป็น Hub แต่ต้องทำตามข้อกำหนด จะเป็นพื้นที่สูงต้องมีพื้นที่ให้ผู้มีรายได้น้อยอยู่ ต้องมีสวนสาธารณะ ต้องมีพื้นที่สีเขียว มีพื้นที่โล่งกว้าง มีที่ระบายน้ำ โดยมีสาระสำคัญ (Theme) ทั้ง 3 ประการ Capital City, Hub City, Living City เป็นเครื่องกำกับ

นี่คือสวรรค์แบบกรุงเทพฯ ไม่ใช่สวรรค์แบบลอนดอน ปารีส แต่เป็นสวรรค์แบบตะวันออก โดยมีรากฐานความเป็นเมืองที่เก่าแก่กว่า 267 ปีมาแล้ว ที่คนรวยกับคนจนสามารถอยู่ด้วยกันได้ เพราะไม่มีการแบ่งแยกสีผิว และสังคมเองก็ได้ประโยชน์จากชุมชนแออัดในฐานะเป็นแหล่งผลิตของถูกให้กับสังคม กว้างเตี้ยจนละ 20-30 บาท หาได้ที่ไหน ทั้งเป็นแหล่งแรงงานให้กับคนในสังคม ฉะนั้น จะไปบอกให้คนในชุมชนแออัดต้องไปอยู่ไกลๆ อย่างนั้นหรือ ซึ่งไม่ใช่

เรามีเพชรอยู่แต่เราไม่ได้เจียระไน ทำให้กรุงเทพได้รางวัลเมืองน่าท่องเที่ยวที่สุดในโลกติดต่อกัน 3 ปี ทำไมคนมาแล้วติดใจ จากเดิมจะมา 2 วัน แต่อยู่เป็นเดือน ที่อื่นมาอยู่แล้วรีบกลับเพราะสตาจค์หมดแล้ว แต่เมืองไทย 100 บาทอยู่ได้เกือบ 2 วัน ซึ่งเราไม่เคยให้รางวัล หรือมองตัวเองว่าเรามีดี ทุกคนอาจจะตาย ไม่ว่าเกิดเหตุการณ์อะไร วิกฤตขนาดไหนไม่เกิน 1 เดือน ทุกอย่างเข้าสู่สภาวะปกติเหมือนเดิม เราเป็นอะไรที่แตกต่างกับเมืองอื่นๆ และเป็นมาตรฐานของโลกมากกว่า ในอนาคตกรุงเทพมหานคร อาจให้รางวัลเมืองอื่นๆ บ้าง โดยเราจะเป็มาตรฐานของเมืองในรูปแบบวัฒนธรรมตะวันออก (Eastern Index) มีตัวชี้วัดด้านพฤติกรรม ประเพณี วัฒนธรรม การที่จะทำให้ต้นทุนถูก คนรวย คนจน ซึ่งมีความต่างกันมาก จะอยู่กันได้อย่างไร ไม่ใช่เป็นคนตามมาตรฐานเมืองอื่นอย่างที่เป็นมา

แนวคิดการจัดตั้ง “สถาบันพัฒนาเมือง” มีวัตถุประสงค์
และแผนการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างไร

“เมือง” ต้องการความร่วมมือ ไม่ใช่ว่ากันไป อย่างน้อย
เรามีผังเมือง ให้คนเข้าใจทิศทางที่เราจะไป แล้วค่อยๆ สร้างกลุ่ม
คนขึ้นมาให้เข้าใจเรื่องการพัฒนาเมือง โดยมีต้นกำเนิดมาจาก
ผังเมือง ภายใต้ชื่อ “สถาบันพัฒนาเมือง” เพื่อให้กลุ่มคนระดับ
ผู้นำรู้ว่า เขาต้องเสียสละเพื่อชี้แจงให้คนทั่วไปทราบเหตุผลและ
เข้าใจในเรื่องการพัฒนาเมือง

เพราะไม่มีใครรู้เรื่องการพัฒนาเมืองจริงๆ ไม่มีใครรู้ว่า
สาระสำคัญ (Theme) คืออะไร ทำไมฉันสร้างตึกไม่ได้ ทำไมต้อง
มีส่วนด้วย ทำไมหาบะแอมลงเติมไปหมดแล้วฉันจะเดินที่ไหน
ตรงนี้ต้องเอาวชิระหาปัญหาที่จะเข้าใจ และสร้างความรับรู้
และเข้าใจ เพื่อให้อยู่ร่วมกันได้ มีการจัดระเบียบกันให้ดี อาหาร
ให้ถูกสุขลักษณะ โกสตรงนี้มีศูนย์อาหาร จะเน้นโกสๆ กัน
อย่าให้ขายอาหารสดได้ใหม่ อย่าให้ปิ้งให้ย่างได้ใหม่ เราก็บริหาร
จัดการได้

แต่ ณ วันนี้ ทำอะไรไม่ได้ เพราะผมไม่มีอะไรรองรับเบื้อง
หลังเลย พูตไปก็โดนด่า ถ้าทุกคนเข้าใจร่วมกัน ก็สามารถตรงด
อย่าไปซื้อของตรงนี้ เรามีที่ทางให้ เรามีสำนักตลาดฯ โดยขาย
ความคิดผ่านกลุ่มผู้นำทางความคิด

สถาบันพัฒนาเมือง จึงเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริม
สนับสนุนการวิจัยและการพัฒนาเมืองประสานความร่วมมือ
กับส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานภาครัฐ สถาบันการศึกษา
และภาคเอกชนทั้งในและต่างประเทศ ในการศึกษาค้นคว้า วิจัย
อบรม และสัมมนาด้านการพัฒนาเมืองและบริหารจัดการเมือง
จึงได้จัดการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ นักพัฒนาเมือง ซึ่งเป็น
ผู้บริหารระดับสูงในหน่วยงานภาครัฐ ที่เป็นส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ
องค์กรทางการเมืองและองค์กรอิสระ และผู้บริหารระดับสูงจาก
ภาคเอกชน ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและพัฒนาเมือง ได้ร่วมกัน
แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อสร้างผู้นำทาง
ความคิดในการพัฒนาเมือง สร้างแนวคิดทางทัศนคติ และ
สร้างเครือข่ายนักพัฒนาเมือง เพื่อให้เกิดความสมดุลด้าน
เศรษฐกิจ สังคม การลงทุนพื้นฐาน และการจัดการทรัพยากร
อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความยั่งยืน

และได้ร่วมกับสถาบันพระปกเกล้าจึงได้จัดการอบรมหลักสูตร "ผู้บริหารระดับสูงด้านการบริหารงานพัฒนาเมือง" รุ่นที่ 1 ซึ่งเป็นหลักสูตรนำร่องตามนโยบายผู้บริหารกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจในกระบวนการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงของเมือง และการบริหารจัดการเมืองสำหรับผู้บริหารระดับสูงเพื่อร่วมกันหาแนวทางการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน ซึ่งกระบวนการฝึกอบรมมุ่งเน้นการพัฒนาการเรียนรู้จากประสบการณ์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การทำงานร่วมกัน การสัมผัสและเข้าถึงสถานการณ์จริงจากทุกภาคส่วน โดยผู้เข้ารับการอบรมประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูงของกรุงเทพมหานคร สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมือง หน่วยงานด้านความมั่นคงและความยุติธรรม หน่วยงานและองค์กรภาคเอกชน หน่วยงานด้านการศึกษา สื่อมวลชน สถาบันการเงิน องค์กรอิสระ โดยเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ มีชื่อเสียง และมีประสบการณ์ ด้านการพัฒนาเมือง และการบริหารจัดการทรัพยากรเมือง ร่วมบรรยาย และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้เข้ารับการอบรม

ขอให้ท่านฝากข้อคิดข้อเสนอแนะที่อยากสื่อถึงผู้อ่าน
บางกอก Economy

๘ การจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ทุกคนควรใช้องค์ความรู้ในการนำมาคิด นำมาแก้ปัญหา อย่าใช้ความรู้สึก ขอให้มาร่วมกันใช้องค์ความรู้ในการแก้ปัญหา อย่าใช้ความรู้สึกในการแก้ปัญหา หลายๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่ ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาใหม่ เราควรทำการบ้าน นั่งคิดบ่อยๆ คิดกันในเรื่องที่จะเกิดขึ้น หลายๆ ความคิดสามารถหล่อหลอมให้เกิดความคิดที่เป็นไปได้ และนำความคิดที่ได้นั้นมาใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือกำหนดเป็นนโยบายหรือกิจกรรม นโยบายสาธารณะล้วนมีที่มาที่ไป ประชาชนต้องรู้ว่าแต่ละอันมีผลดีผลเสียอย่างไร ศึกษาให้ชัดเจน เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและเกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่นและส่วนรวม

นายพรเทพ เดชะพิบูลย์

รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กำกับดูแลงานด้านโยธา
ระบายน้ำ สิ่งแวดล้อมและผังเมือง

วุฒิการศึกษา

- ปริญญาเอก (Candidate) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบอสตัน สหรัฐอเมริกา
- วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (วปอ.2546), (วปอ.กจ.3)
- สถาบันพระปกเกล้า หลักสูตรการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยสำหรับนักบริหารระดับสูง รุ่นที่ 12
- สถาบันวิทยาการตลาดทุน รุ่นที่ 9

ประสบการณ์การทำงาน

- สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ 6 สมัย
- รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม
- รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม
- เหนรัญญิกและกรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์
- รองหัวหน้าพรรคมหาชน
- รองหัวหน้าพรรคภูมิใจไทยชาติพัฒนา
- กรรมการสภามหาวิทยาลัยศิลปากร
- กรรมการวิสามัญร่าง พ.ร.บ.งบประมาณ
- ประธานคณะกรรมการแก้ไขปัญหาผู้สูงอายุอยู่ในที่สาธารณะ และได้รับผลกระทบจากโครงการของรัฐ
- คณะทำงานการมีส่วนร่วม กระจายอำนาจ และสนับสนุนเครือข่าย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การบริหาร ความเสี่ยง

การบริหารความเสี่ยงมีความสำคัญต่อการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ดังนั้น แนวทางการบริหารความเสี่ยงจึงได้รับความสนใจและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับภายในองค์กรและโดยผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการกำกับดูแลกิจการที่ดี ซึ่งจะนำองค์กรไปสู่ความเติบโตอย่างยั่งยืนในที่สุด

ความเสี่ยง (Risk)

หมายถึง เหตุการณ์หรือการกระทำใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน และส่งผลกระทบต่อหรือสร้างความเสียหาย หรือก่อให้เกิดความล้มเหลวหรือลดโอกาสที่จะบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร ทั้งในด้านยุทธศาสตร์ การปฏิบัติงาน การเงิน และการบริหาร

การดำเนินการให้ประสบความสำเร็จภายใต้กรอบเวลาซึ่งเป็นกำหนดการปฏิบัติการในอนาคต ความเสี่ยงจึงอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา อันเนื่องมาจากความไม่แน่นอนและความจำกัดของทรัพยากร ผู้บริหารโครงการจึงต้องจัดการความเสี่ยงของโครงการ เพื่อให้สามารถดำเนินการให้ประสบความสำเร็จ ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ปัจจัยเสี่ยง (Risk Factor)

หมายถึง ต้นเหตุหรือสาเหตุที่มาของความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยต้องระบุได้ด้วยว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อใด เกิดขึ้นได้อย่างไรและทำไม ทั้งนี้สาเหตุของความเสี่ยงที่ระบุควรเป็นสาเหตุที่แท้จริง เพื่อจะได้วิเคราะห์และกำหนดมาตรการลดความเสี่ยงในภายหลังได้อย่างถูกต้อง

การประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment)

หมายถึง กระบวนการระบุความเสี่ยงและจัดลำดับความเสี่ยง โดยประเมินจากโอกาสที่จะเกิด (Likelihood) และผลกระทบ (Impact)

- โอกาสที่จะเกิด (Likelihood) หมายถึง ความถี่หรือโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ความเสี่ยง
- ผลกระทบ (Impact) หมายถึง ขนาดความรุนแรงของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ความเสี่ยง ซึ่งเมื่อทำการประเมินแล้วทำให้ทราบระดับความเสี่ยง (ระดับความเสี่ยง หมายถึง สถานะของความเสี่ยงที่ได้จากการประเมินโอกาสและผลกระทบของแต่ละปัจจัยเสี่ยง)

ระดับความเสี่ยง แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง และต่ำ

การบริหารความเสี่ยง (Risk Management)

หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในการบริหารจัดการ ให้โอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ความเสี่ยงลดลง หรือผลกระทบของความเสียหายจากเหตุการณ์ความเสี่ยงลดลงอยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับได้ ซึ่งการจัดการความเสี่ยง อาจแบ่งโดยสรุปได้เป็น 4 แนวทางดังนี้

(1) การยอมรับ (Take Accept) หมายถึง การที่ความเสี่ยงนั้นสามารถยอมรับได้ภายใต้การควบคุมที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งไม่ต้องดำเนินการใดๆ เช่น กรณีที่มีความเสี่ยงในระดับไม่รุนแรง และไม่คุ้มค่าที่จะดำเนินการใดๆ ให้ขออนุมัติหลักการรับความเสี่ยงไว้และไม่ดำเนินการใดๆ

(2) การควบคุม/การลด (Reduction) หมายถึงการปรับปรุง หรือออกแบบวิธีการดำเนินงาน เพื่อลดโอกาสที่จะเกิดความเสี่ยง หรือลดผลกระทบให้อยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับได้

(3) การยกเลิก (Terminate) หรือหลีกเลี่ยง (Avoid) หมายถึง การที่ความเสี่ยงนั้นไม่สามารถยอมรับได้

(4) การโอนย้าย (Transfer) หรือแบ่ง (Share) หมายถึง การโอนย้ายหรือแบ่งความเสี่ยงไปให้ผู้อื่นช่วยรับผิดชอบ เช่น การจ้างบุคคลภายนอกมาดำเนินการแทน

องค์ประกอบหลักของ

การบริหารความเสี่ยงตามแนวทางของ COSO (Committee of Sponsoring Organizations of the Treadway Commission)

ประกอบด้วย 8 ส่วนหลักคือ

1) ปัจจัยภายในองค์กร (Internal Environment) ปัจจัยภายในองค์กรถือเป็นรากฐานที่สำคัญขององค์ประกอบต่างๆ เพราะจะเป็นเรื่องของค่านิยม แนวทางการบริหารงานของผู้บริหาร รวมไปถึงบรรยากาศที่จะทำให้บุคลากรในองค์กรควบคุมและดำเนินกิจกรรมให้บรรลุผลตามหน้าที่และความรับผิดชอบ หรืออาจกล่าวโดยรวม คือ หากองค์กรใดมีวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญในการบริหารความเสี่ยง องค์กรนั้นๆ จะสามารถบรรลุผลตามเป้าหมายได้ดีกว่าองค์กรที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยง

2) การตั้งวัตถุประสงค์ (Objective Setting) องค์กรต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารความเสี่ยงในแต่ละระดับ เช่น ระดับองค์กร และระดับกิจกรรม

3) การระบุเหตุการณ์หรือปัญหาที่จะเกิดขึ้น (Event Identification) คือการระบุเหตุการณ์ความเสี่ยงหรือความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น โดยพิจารณาจากปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอกองค์กร

ปัจจัยเสี่ยงภายในองค์กร	ปัจจัยเสี่ยงจากภายนอกองค์กร
1. วัฒนธรรมองค์กร	1. ภัยธรรมชาติ
2. นโยบาย	2. สิ่งแวดล้อม
3. กระบวนการ	3. คู่แข่ง
4. บุคลากร	4. เศรษฐกิจ
5. เครื่องมือ อุปกรณ์	5. การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
6. ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ	6. การเมือง
	7. กฎหมาย
	8. พฤติกรรมผู้บริโภค/ลูกค้า

4) การประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) จะช่วยให้แต่ละองค์กรพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นและมีผลกระทบต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร ฝ่ายบริหารจะประเมินเหตุการณ์จาก 2 มุมมอง ซึ่งได้แก่โอกาสที่จะเกิด และผลกระทบ ซึ่งโดยปกติแล้วจะใช้ทั้งวิธีเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณร่วมกัน

5) การตอบสนองความเสี่ยง (Risk Response) เป็นการระบุทางเลือกใดบ้างที่สามารถใช้ในการจัดการกับความเสี่ยง คัดเลือกทางเลือกที่เหมาะสมและนำไปปฏิบัติ โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารความเสี่ยงขององค์กร แต่อย่างไรก็ตาม แนวทางการบริหารจัดการความเสี่ยงต้องคู่ควบกับการลดระดับผลกระทบความเสี่ยง

ทางเลือกหรือกลยุทธ์ในการจัดการความเสี่ยง แบ่งได้ 4 แนวทางหลัก คือ

- การยอมรับ
- การควบคุม
- การยกเลิกหรือหลีกเลี่ยง
- การโอนหรือการแบ่งความเสี่ยง

6) กิจกรรมการควบคุม (Control Activities) หมายถึง ขั้นตอนหรือนโยบายที่เป็นการควบคุมเพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่า การตอบสนองความเสี่ยงที่ได้เลือกไว้แล้วจะยังอยู่ระดับที่สามารถยอมรับได้

7) การสื่อสารและการส่งข้อมูลที่สำคัญและจำเป็นต่อการบริหารความเสี่ยง (Information and Communication) ลำดับขั้นตอนนี้ถือว่ามีความสำคัญ เพราะจะมีส่วนช่วยทำให้บุคลากรในองค์กรได้ทราบถึงทิศทางการดำเนินงานด้านการบริหารความเสี่ยง ตลอดจนถือเป็นการเสริมสร้างวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงขององค์กรอีกทางหนึ่ง

8) การติดตามการดำเนินงาน (Monitoring) การมีระบบติดตามการบริหารความเสี่ยงขององค์กร ซึ่งเป็นกระบวนการประเมินการมีอยู่และคุณภาพขององค์ประกอบของการบริหารความเสี่ยงขององค์กรทั้ง 7 ข้อข้างต้น

“ความเสี่ยง” สามารถเกิดขึ้นได้เสมอ หากไม่สามารถบริหารจัดการได้ ผลที่ได้รับ คือ ความสูญเสีย ในทางกลับกัน หากสามารถบริหารจัดการกับความเสี่ยงนั้นได้ ผลลัพธ์ คือ โอกาสที่ได้รับ พร้อมๆ กับศักยภาพที่เพิ่มจากการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่มากับความไม่แน่นอนจากสถานการณ์นั้นๆ

การแบ่งประเภทความเสี่ยงตามแนวทางของกรอบการคลัง (S-O-F-C)

- **ความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ (Strategic Risk)**

เป็นความเสี่ยงที่เกิดจากการกำหนดแผนกลยุทธ์ แผนดำเนินงานและการนำไปปฏิบัติไม่เหมาะสม หรือไม่สอดคล้องกับปัจจัยต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ความเสี่ยงจากปัจจัยภายนอก (External Factor Risks) และความเสี่ยงจากปัจจัยภายใน (Internal Factor Risks)

- **ความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน (Operational Risk)**

เป็นความเสี่ยงที่เกิดจากระบบงาน กระบวนการทำงานโดยรวมขององค์กรที่ส่งผลกระทบและทำให้องค์กรไม่บรรลุผลตามแผนงานที่กำหนด เป็นความเสี่ยงที่ทุกองค์กรจะต้องเผชิญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่องค์กรจะต้องหาวิธีการในการจัดการป้องกัน หรือควบคุมไม่ให้ส่งผลกระทบต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้

- **ความเสี่ยงด้านการเงิน (Financial Risk)**

เป็นความไม่แน่นอนของผลลัพธ์ในอนาคต อันเนื่องมาจากการดำเนินกิจกรรมทางการเงินของฝ่ายที่เกี่ยวข้องในองค์กรที่จะส่งผลกระทบทางลบต่อมูลค่าของกิจการ

- **ความเสี่ยงด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่างๆ (Compliance Risk)**

เป็นความเสี่ยงที่เกิดจากการฝ่าฝืนหรือไม่สามารถปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ หรือมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน รวมทั้งไม่สามารถปฏิบัติตามนโยบายและวิธีการปฏิบัติงานที่องค์กรได้กำหนดขึ้น

ภาพความเดือดร้อนของพี่น้องชาวไทยที่ต้องประสบภาวะน้ำท่วมในหลายจังหวัด สะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติซึ่งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นในแต่ละปี เสี่ยงสะท้อนจากเขื่อนที่ล้นน้ำจนเอ่อเพียงต้องการความช่วยเหลือเฉพาะหน้า สิ่งที่ต้องการเหนืออื่นใดคือการแก้ปัญหารับมือกับสภาวะน้ำท่วมที่ยั่งยืน

ผลกระทบที่เกิดขึ้น มิได้นำมาซึ่งความสูญเสียทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพทั้งกายและใจของสมาชิกในแต่ละครัวเรือนอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นลำพังการแก้ไขปัญหาด้วยการ “ช่วยเหลือ ชดเชย เยียวยา” จึงเป็นเพียงการตั้งรับและแก้ปัญหาเฉพาะจุด แต่ธรรมชาติของ “น้ำ” ต้องการไหลจากที่สูงลงที่ต่ำเสมอ ย่อมก่อให้เกิดการกระทบกระทั่งระหว่างท้องถิ่นใกล้เคียงที่น้ำปริมาณมาก ไหลบ่าไปถึง

๒. ทัศนวิสัยจำกัดของพื้นที่

ด้วยภูมิศาสตร์ของประเทศไทยตั้งอยู่ในเขตมรสุม ซึ่งมีฝนตกชุกและมีปริมาณฝนสูง มีแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นแม่น้ำสายหลักที่สำคัญของประเทศ ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นที่ราบลุ่ม มีพื้นที่รับน้ำประมาณ 160,000 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณหนึ่งในสามของพื้นที่ประเทศ รับน้ำบางส่วนจากตอนเหนือของพื้นที่ซึ่งมีระดับสูงกว่า และไหลผ่านกรุงเทพมหานคร เพื่อลงสู่ทะเลที่ปากอ่าวไทย กรุงเทพมหานครซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่ราบลุ่มตอนปลายของแม่น้ำเจ้าพระยาและอยู่ในอิทธิพลของการ ขึ้น-ลง ของน้ำทะเล

จึงก่อให้เกิดปัญหาน้ำท่วมจากธรรมชาติ ซึ่งมาจากหลายกรณี ทั้งจากน้ำฝน น้ำทุ่ง น้ำเหนือ และน้ำทะเลหนุน

การแก้ไขปัญหาดังกล่าว กรุงเทพมหานครจึงได้มีโครงการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำ เพื่อระบายน้ำจากพื้นที่น้ำท่วมขังให้ระบายลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาโดยตรง เพื่อเสริมประสิทธิภาพการระบายน้ำบริเวณที่มีปัญหาน้ำท่วม เนื่องจากเป็นที่ลุ่มต่ำและระบบระบายน้ำในพื้นที่ เช่น ท่อระบายน้ำ คู คลอง มีขีดจำกัดไม่สามารถนำน้ำท่วมขังออกจากพื้นที่ไปสู่แม่น้ำเจ้าพระยาได้โดยเร็ว จึงมีความจำเป็นต้องก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำได้ดินขนาดใหญ่ เพื่อเร่งระบายน้ำออกสู่อ่าวไทยโดยไม่ต้องระบายผ่านท่อระบายน้ำ คู คลองที่มีขีดจำกัด รวมทั้งยังช่วยลดระดับน้ำในคลองระบายน้ำสายสำคัญให้มีระดับต่ำเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการระบายน้ำในคลองด้วย นอกจากนี้อุโมงค์ระบายน้ำยังสามารถช่วยให้การนำน้ำดีจากแม่น้ำเจ้าพระยาเข้ามาเจือจางน้ำเน่าเสียในคลองในพื้นที่ชุมชนชั้นใน โดยไม่มีผลกระทบกับปัญหาน้ำท่วมในคลองระบายน้ำในพื้นที่ได้อีกด้วย

๓. บุคลากรทางระบายน้ำเชื่อมอุโมงค์ขนาดใหญ่

อุโมงค์ยักษ์ หรือ อุโมงค์ระบายน้ำขนาดใหญ่ ทั้ง 4 แห่ง (ตาราง 1) เป็นเส้นทางระบายน้ำที่ก่อสร้างเพิ่มเติมจากที่มีอยู่เดิม 6 แห่ง (ตาราง 2) ซึ่งได้บรรจุไว้ในแผนบูรณาการการป้องกันปัญหาน้ำท่วมกรุงเทพ เพื่อช่วยเร่งระบายน้ำในพื้นที่ต่ำที่อยู่ห่างไกลจากสถานีสูบน้ำให้มีประสิทธิภาพในการป้องกัน และแก้ไขปัญหา น้ำท่วม กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจ ‘กรุงเทพฯ ก้าวหน้า’ โดย ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในการวางรากฐานการแก้ไขปัญหาอย่างยั่งยืน

ความยาวรวมของอุโมงค์ระบายน้ำในกรุงเทพมหานคร ที่เพิ่มขึ้นจาก 14 กิโลเมตรเดิมเป็นประมาณ 50 กิโลเมตร ทำให้ศักยภาพในการระบายน้ำของอุโมงค์ในกรุงเทพมหานคร เพิ่มขึ้นจาก 95 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาทีในปัจจุบัน เป็น 240 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที โดยอุโมงค์ยักษ์แห่งแรกก่อสร้างแล้วเสร็จในเดือน

มกราคม 2554 และกำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการเพื่อก่อสร้าง แห่งที่สอง โดยแห่งที่ 3 และ 4 จะสร้างในปี 2555 คาดว่าจะเสร็จสิ้นทั้งระบบภายใน 5 ปี โดยมีงบประมาณค่าก่อสร้าง ประมาณ 15,736 ล้านบาท

1. อุโมงค์ยักษ์พระรามเก้า-รามคำแหง (โครงการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำคลองแสนแสบและคลองลาดพร้าวลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา) เริ่มจากบริเวณจุดตัดคลองแสนแสบและคลองลาดพร้าวบริเวณบึงพระราม 9 ลอดใต้คลองแสนแสบ ถนนสุขุมวิท 71 ถนนสุขุมวิท และคลองพระโขนง ไปออกแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณสถานีสูบน้ำพระโขนง อุโมงค์มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 5.00 เมตร ยาวประมาณ 5.10 กิโลเมตร ก่อสร้างสถานีสูบน้ำตอนปลายอุโมงค์กำลังสูบ 60 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที งบประมาณ 2,336 ล้านบาท

2. อุโมงค์ยักษ์รัชดาภิเษก-สุทธิสาร (โครงการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำใต้คลองบางซื่อจากคลองลาดพร้าวถึงแม่น้ำเจ้าพระยา) เริ่มจากบริเวณถนนรัชดาภิเษก ลอดใต้คลองบางซื่อ ไปออกแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณแยกกายอุโมงค์มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 5.00 เมตร ยาวประมาณ 6.40 กิโลเมตร ก่อสร้างสถานีสูบน้ำตอนปลายอุโมงค์กำลังสูบ 60 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที งบประมาณ 2,500 ล้านบาท (งบอุดหนุนรัฐบาล) อยู่ระหว่างการเตรียมการประกวดราคา ระยะเวลาดำเนินการ 3 ปี คาดว่าจะเริ่มดำเนินการก่อสร้าง พ.ศ. 2554 แล้วเสร็จ พ.ศ. 2557

3. อุโมงค์ยักษ์สวนหลวง ร.9 (โครงการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำจากบึงหนองบอนลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา) เริ่มจากบริเวณบึงหนองบอนลอดใต้คลองหนองบอน คลองตาช้าง ถนนอุดมสุข สุขุมวิท 101/1 คลองบางซื่อ ออกแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณพื้นที่บริษัทไม้อัดไทย อุโมงค์มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 5.00 เมตร ยาวประมาณ 9.40 กิโลเมตร ก่อสร้างสถานีสูบน้ำตอนปลายอุโมงค์กำลังสูบ 60 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที งบประมาณ 4,900 ล้านบาท (งบอุดหนุนรัฐบาล) ออกแบบแล้วเสร็จ อยู่ระหว่างขออนุมัติเพิ่มเติม ระยะเวลาดำเนินการก่อสร้าง 4 ปี คาดว่าจะก่อสร้าง พ.ศ. 2555 แล้วเสร็จ พ.ศ. 2559

4. อุโมงค์ยักษ์ดอนเมือง (โครงการก่อสร้างอุโมงค์ระบายน้ำคลองเปรมประชากรจากคลองบางบัวลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา) เริ่มจากคลองบางบัว ลอดใต้คลองวัดหลักสี่ คลองเปรมประชากร ถนนรัชดาภิเษก ถนนวงศ์สว่าง ไปออกสู่แม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณใต้สะพานพระราม 7 อุโมงค์มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 5.70 เมตร ยาวประมาณ 13.50 กิโลเมตร ก่อสร้างสถานีสูบน้ำตอนปลายอุโมงค์กำลังสูบ 60 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที (งบอุดหนุนรัฐบาล) อยู่ระหว่างสำรวจออกแบบรายละเอียด ระยะเวลาดำเนินการก่อสร้าง 4 ปี คาดว่าจะก่อสร้าง พ.ศ. 2555 แล้วเสร็จ พ.ศ. 2559 จากประมาณการเบื้องต้นประมาณ 6,000 ล้านบาท

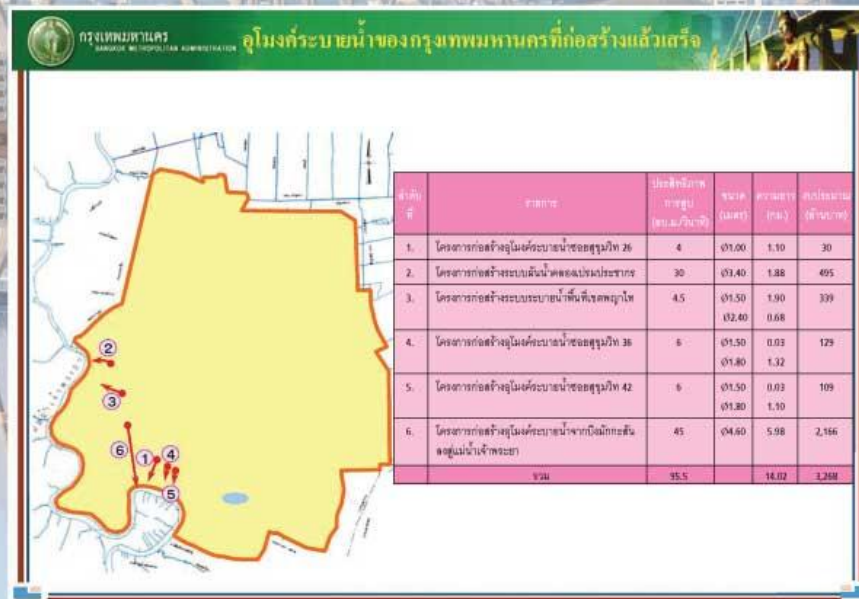
คู่มือระบายน้ำขนาดยักษ์ เป็นส่วนหนึ่งในแผนปฏิบัติการประจำท้องถิ่น ในฐานที่กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ต้องผ่านบทเรียนการแก้ปัญหาหน้าท่วมอยู่เป็นประจำอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

▼ ตารางที่ 1 อุโมงค์ยักษ์

ตารางที่ 2 อุโมงค์ระบายน้ำ (เดิม)

ขอบคุณข้อมูล : แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาหน้าท่วมกรุงเทพมหานคร ประจำปี 2554 สำนักการระบายน้ำ กรุงเทพมหานคร

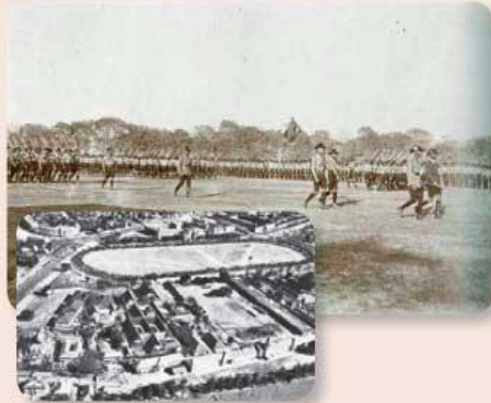
สนามหลวง...

จากอดีตสู่การปรับภูมิทัศน์ใหม่

ท้องสนามอันกว้างใหญ่ไกลสุดสายตา คือ พระบรมมหาราชวัง ภาพประทับใจในความทรงจำของผู้คน อันหลากหลายทั้งชาวไทยและเทศ ก็เคยได้มาเยือน “สนามหลวง”

ณ พื้นที่กว้างใจกลางเมือง เป็นเสมือนแหล่งบันทึกความทรงจำข้ามผ่านกาลเวลา ที่สะท้อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี ซึ่งบ่งบอกความเป็นมาของกรุงเทพมหานคร นับตั้งแต่แรกเริ่มสถาปนากรุงรัตนโกสินทร์จวบจนกระทั่งปัจจุบัน โดยได้ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถาน ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 94 ตอนที่ 126 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2520 ภายใต้การกำกับดูแลโดยกรมศิลปากร ด้วยขนาดเนื้อที่ 74 ไร่ 63 ตารางวา

สนามหลวง เดิมเป็นท้องทุ่งท้องนา มีอาณาบริเวณต่อเนื่องกับพระบรมมหาราชวัง (วังหลวง) และ พระราชวังบวรสถานมงคล (วังหน้า) มีมานับตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ 1) ครั้นทรงตัดสินพระราชนิพนธ์ย้ายพระนครมาอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยาแต่ฝั่งเดียวนั้น ทรงกำหนดเขตพระบรมมหาราชวังขึ้นที่บางกอก โดยโปรดให้ย้ายชาวจีนไปอยู่ทางใต้ที่ลำเพ็ง และให้เรียกกำแพงเมืองกรุงธนบุรีลงเหลือไว้แต่คลองคูเมืองเดิมล้อมรอบพระบรมมหาราชวัง (วังหลวง) กับพระราชวังบวรสถานมงคล (วังหน้า) และให้เว้นที่ดินระหว่างวังหลวงกับวังหน้าไว้

ทุ่งกว้างข้างวัง อดลิกขณ์แห่งสยาม

เนื้อที่ว่างโล่งผืนนี้จึงผ่านการใช้ประโยชน์มาหลายยุคหลายสมัย หลากหลายกิจกรรม มีการใช้ประโยชน์อย่างเป็นทางการในครั้งแรก คือ งานพระเมรุพระบรมอัฐิพระชนกแห่งรัชกาลที่ 1 ต่อจากนั้นได้ใช้เป็นสถานที่เพื่องานพระเมรุพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมวงศานุวงศ์ชั้นผู้ใหญ่สืบตลอดมาจนประชาชนเรียกที่ดินบริเวณนี้ว่า “ทุ่งพระเมรุ”

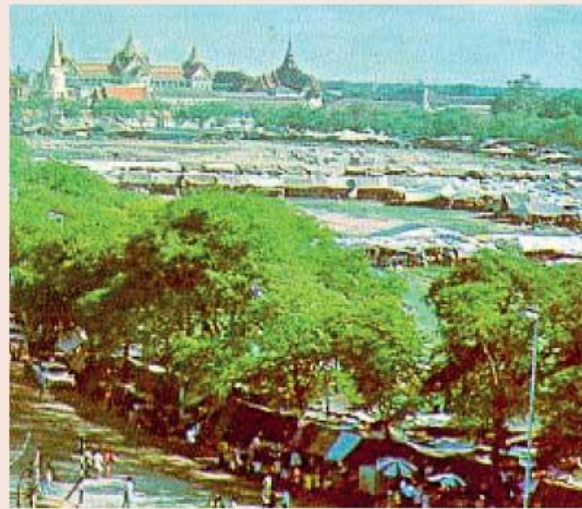
ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) โปรดเกล้าฯ ให้อาณาบริเวณนี้เป็นพื้นที่สำหรับทำนาหลวง เพื่อแสดงให้เห็นนาประเทศประจักษ์ว่า เมืองไทยบริบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร มีไร่นามากจรดขีดพระบรมมหาราชวัง สามารถสะสมเสบียงอาหารไว้เป็นกำลังของบ้านเมือง เนื่องจากในยุคสมัยนั้นสยามประเทศยังมีสงครามยึดเอื้อระหว่างไทยยวน พม่าและเวียงจันทน์ รวมทั้งเป็นช่วงระยะที่ลัทธิจักรวรรดินิยมอังกฤษแผ้วถางอำนาจในแถบเอเชียอาคเนย์

ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) โปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อใหม่อย่างเป็นทางการว่า “สนามหลวง” เป็นครั้งแรก (ในล้อมกรอบ) โดยใช้ประโยชน์จากพื้นที่เพื่อประกอบพระราชพิธีสำคัญๆ เช่น ราชพิธีพืชมงคล พืชมงคลศกาศตร์ มีกำแพงล้อมรอบบริเวณ ข้างในสร้างหอพระพุทธรูปสำคัญเป็นที่ประดิษฐานพระล้ารับพิธี สำหรับการพิธี มีพลับพลาที่ทำการพระราชพิธี มีหอด้กลมลงที่พลับพลาสำหรับทอดพระเนตรการทำนา ข้างพลับพลา มีโรงละครสำหรับเล่นมโหรีหลวง ด้านเหนือมีพลับพลาน้อยสร้างบนกำแพงแก้วสำหรับประทับทอดพระเนตรการทำนาในท้องทุ่ง นอกกำแพงแก้วยังมีอ่างสำหรับใส่ข้าวที่ได้จากการปลูกข้าว

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) โปรดเกล้าฯ ให้รื้อพลับพลาและสิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำนา และเมื่อโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกตำแหน่งกรมพระราชวังบวรสถานมงคล (วังหน้า) ได้โปรดเกล้าฯ ให้รื้อกำแพง บ่อน้ำประการ และสถานที่ต่างๆ ภายในส่วนชั้นนอกด้านตะวันออกของพระราชวังบวรสถานมงคลลง เมื่อรื้อสนามไชยเข้าเป็นสนามเดียวกับสนามหลวง ทำให้มีเนื้อที่กว้างขวางขวางกว่าเดิม เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีต่างๆ เช่น งานฉลองพระนครครบรอบ 100 ปี ใน พ.ศ. 2425 สำหรับตั้งกระบวนแห่พยุหยาตรา ที่มีทั้งกระบวนช้าง กระบวนม้า และกระบวนเท้า ส่วนรอบท้องสนามหลวงปลูกโรงไทยทานสำหรับเลี้ยงพระเลี้ยงไพร่ตลอดงาน นอกจากนั้นได้จัดให้มีการแสดงสินค้าที่ผลิตได้ในเมืองไทย “นาเซนนิล เอกซิบิเชน” (National Exhibition) ให้ประชาชนราษฎรได้ชมเป็นเวลาถึง 3 เดือน รวมทั้งงานฉลองเมื่อเสด็จพระราชดำเนินกลับจากยุโรปครั้งแรกใน พ.ศ. 2440 เป็นต้น

กระทั่งใน พ.ศ. 2442 ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ตัดถนนราชดำเนิน ปรับรูปลักษณะของท้องสนามหลวงจากเดิมที่มีรูปสี่เหลี่ยมคางหมูให้เป็นวงรี ทั้งได้โปรดเกล้าฯ ให้ปลูกต้นไม้ร่มรื่นโดยรอบสนามหลวงเป็นจำนวน 365 ต้น เพื่อให้เกิดความร่มรื่นสวยงามดังเช่นจัดสร้างเมืองในเมืองหลวงสำคัญๆ ของประเทศยุโรป ซึ่งกลายมาเป็นสัญลักษณ์สำคัญของสนามหลวงมาจนถึงทุกวันนี้

ครั้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 6) เมื่อ พ.ศ. 2455 ท้องสนามหลวงได้บทบาทใหม่ในการเป็นท้องพระโรงกลางแจ้ง สถานที่เสด็จออกมหาสมาคมในพระราชพิธีบรมราชาภิเษกสมโภชของพระองค์เอง ซึ่งทำให้พลกนิกรชาวไทยได้แสดงความจงรักภักดีและชื่นชมพระบารมีอย่างใกล้ชิด และเมื่อทรงสถาปนาภิเษกการเสื่อป่าและลูกเสื่อในระยะแรกได้ทรงใช้ท้องสนามหลวงเป็นสถานที่สวนสนามและซ้อมรบเสื่อป่า และใช้เป็นสถานที่ประกอบพระราชพิธีดังเช่นรัชกาลก่อนๆ ตลอดจนใช้ในงานรื่นเริง อาทิ เป็นสนามแข่งม้า สนามกอล์ฟ ทั้งยังโปรดเกล้าฯ ให้จัดพื้นที่สนามหลวงเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดการแข่งขันรถยนต์ครั้งแรกในสยาม และเมื่อกีฬาฟุตบอลได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะในเหล่าทหารกรมกองต่างๆ จึงได้ใช้พื้นที่ท้องสนามหลวงสำหรับฝึกซ้อมฟุตบอลด้วย เป็นต้น

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 7) เมื่อ พ.ศ. 2475 ทรงใช้ท้องสนามหลวงเป็นสถานที่บวงสรวงสังเวยสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช เนื่องในพระราชพิธีฉลองพระนครครบรอบ 150 ปี มีการสวนสนาม และพระราชทานธงชัยเฉลิมพลแก่เหล่าทหาร และเสด็จออกรับคำถวายพระพรชัยมงคลจากข้าราชการและประชาชน

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล (รัชกาลที่ 8) พระองค์ท่านเสด็จฯ เป็นประธานในพิธีสวนสนามของกองทหารสหประชาชาติ เมื่อ พ.ศ. 2489 อันเป็นผลทำให้ภาพลักษณ์และฐานะของประเทศเป็นที่ยอมรับแก่ประเทศทางตะวันตกหลังสงครามมหาเอเชียบูรพาและสงครามโลกครั้งที่ 2

ในรัชกาลปัจจุบัน มีการใช้สนามหลวงเป็นที่ประกอบพระราชพิธีสำคัญๆ เช่น พระราชพิธีพืชมงคลจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ พระราชพิธีฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 200 ปี พระราชพิธีกาญจนาภิเษก รวมทั้งงานพระเมรุมาศเจ้านายระดับสูง เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล สมเด็จพระศรีสวรินทิราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ 7 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ และล่าสุดจะใช้เป็นสถานที่จัดสร้างพระเมรุใช้ในการพระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี

นอกจากนั้นได้มีการใช้ประโยชน์ “สนามหลวง” ในการจัดกิจกรรมต่างๆ อาทิ การปราศรัยใหญ่ในการหาเสียงเลือกตั้งในแต่ละครั้ง หรือการประชุมทางการเมืองต่างๆ ตลอดจนการประกาศให้เป็น “ตลาดนัด” นับตั้งแต่ปี 2491 จวบจนกระทั่ง

ยุติลงเมื่อครั้งฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี ในปี พ.ศ. 2525 จึงได้ย้าย “ตลาดนัด” ออกไปยังพื้นที่จตุจักร หรือ “ตลาดนัดจตุจักร” ในปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลากว่า 200 ปีที่ผ่านมา สนามหลวงต้องรองรับการจัดงานพิธีและใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมสาธารณประโยชน์ และการละเล่นต่างๆ โดยไม่ได้ว่างเว้น แม้แต่ยามหน้าแล้ง ลมดีเหมาะแก่การเล่นว่าว ประชาชนมักนิยมใช้พื้นที่บริเวณนี้เช่นกัน จนกลายเป็นภาพลักษณ์หนึ่งที่ผู้คนคุ้นเคยเมื่อนึกถึง “สนามหลวง”

กาลเวลาที่เปลี่ยนผ่าน ผู้คนที่ล้นหลาม ทำให้ “สนามหลวง” มีภาพหลังแห่งความทรงจำที่หลากหลาย ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบกับสิ่งที่ประสบพบเจอ การปฏิรูปทัศนครั้งใหม่ พร้อมกับ การสร้างระเบียบการใช้ประโยชน์ให้กับ “โบราณสถาน” แห่งนี้ จักทรงคุณค่ายิ่ง หากคนไทยทุกคนช่วยกันดูแล

เปลี่ยนชื่อ...เรียก เป็นชื่อ...หลวง

ท้องสนามหลวง เดิมเรียกว่าทุ่งพระเมรุ เนื่องจากใช้เป็นที่ถวายพระเพลิงพระบรมศพพระเจ้าแผ่นดิน และพระบรมวงศานุวงศ์ ครั้นเมื่อ พ.ศ. 2398 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อเรียกจาก “ทุ่งพระเมรุ” เป็น “ท้องสนามหลวง” ดังปรากฏในประกาศว่า “ที่ท้องนาหน้าวัดมหาธาตุนั้น คนอ้างการซึ่งนานๆ มีครั้งหนึ่งแต่เป็นการอวมงคล มาเรียกเป็นชื่อตำบลว่า ‘ทุ่งพระเมรุ’ นั้นหาชอบไม่ ตั้งแต่สืบไปที่ท้องนาหน้าวัดมหาธาตุนั้น ให้เรียกว่า ‘ท้องสนามหลวง’ อนึ่งหน้าพระที่นั่งพุทไธสวรรย์ ให้เรียกว่า ‘ท้องสนามไชย’”

หมายเหตุ : พระที่นั่งพุทไธสวรรย์ เป็นพระที่นั่งในพระราชวังบวรสถานมงคล (วังหน้า)

“โบราณสถาน” หมายความว่า อสังหาริมทรัพย์ซึ่งโดยอายุหรือโดยลักษณะแห่งการก่อสร้าง หรือโดยหลักฐานเกี่ยวกับประวัติของอสังหาริมทรัพย์นั้น เป็นประโยชน์ในทางศิลป ประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดี ทั้งนี้ ให้รวมถึงสถานที่ที่เป็นแหล่งโบราณคดี แหล่งประวัติศาสตร์ และอุทยานประวัติศาสตร์ด้วย

พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

อ้างอิง : กรุงเทพฯ มาจากไหน โดยสุจิตต์ วงษ์เทศ

Aging Society

โอกาสทางการตลาด

ถ้ารู้ใจ “คนสูงวัย”

“เด็ก 1 คนมีกระเป๋าสตางค์ 6-8 ใบ” คำกล่าวนี้หากฟังผ่านๆ ก็เป็นแค่เรื่องของจำนวนกระเป๋า แต่ถ้ามองด้วยวิธีคิดของนักการตลาด นั้นหมายถึง โอกาสทางการตลาด ที่จะจับกลุ่มเป้าหมายให้กับสินค้า/บริการที่ตอบสนองความต้องการของผู้ที่กำลังซื้อ กว่า “เด็ก” ไม่ได้กำลังซื้อเป็นของตนเอง

“แล้วกำลังซื้ออยู่ที่ใคร?” นอกเหนือจากพ่อ-แม่แล้วใครคือคำตอบที่แต่ละครอบครัวมักพบเห็นเป็นประจำ คือ ปู่-ย่า ตา-ยาย หรือผู้สูงวัยประจำบ้านนั่นเองที่ยอมเสียทรัพย์เพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กๆ ด้วยเหตุผลสั้นๆ ...เงินดูหลา... ยังไม่ต้องนับลุง-ป้า น้า-อา ที่ครองตัวเป็นโสดหรือครองคู่แต่ไร้ชีวิตของคัล้องใจที่เป็นกระแสนิยมในสังคมปัจจุบันซึ่งกำลังทำให้สังคมไทยและทั่วโลกก้าวสู่ “สังคมสูงอายุ”

ประเทศไทย กำลังเผชิญหน้า “สังคมสูงอายุ”

เมื่อประเทศไทยกำลังเริ่มเดินหน้าเข้าสู่ยุคของ “สังคมสูงอายุ” Aging Society ดังจะเห็นได้จากข้อมูลการสำรวจประชากรและคณะ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2513-2543 และ การคาดประมาณประชากรของประเทศไทย พ.ศ. 2543-2573 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คาดว่าจำนวนประชากรของไทยจะเพิ่มขึ้นจาก 66.48 ล้านคนใน

ปี พ.ศ. 2551 เป็น 70.65 ล้านคนในปี พ.ศ. 2568 และจะค่อยๆ ลดลง (Depopulation) เป็น 70.63 ล้านคนในปี พ.ศ. 2573 นอกจากนั้นยังระบุด้วยว่า ในจำนวนประชากรประมาณ 66.48 ล้านคนเมื่อปี พ.ศ. 2551 มีสัดส่วนของประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 11.12 ของจำนวนประชากรทั้งหมด โดยมีสัดส่วนสูงขึ้นไปอย่างต่อเนื่องนับจากร้อยละ 5.01 ในปี พ.ศ. 2513 และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 16.06 และ 23.52 ในปี พ.ศ. 2561 และ พ.ศ. 2571 ตามลำดับ โดยประมาณการว่าในปี พ.ศ. 2568 ประเทศไทยจะมีผู้สูงอายุมากเป็นลำดับที่ 5 ในทวีปเอเชีย

ในขณะที่ข้อมูลสถิติประชากรของศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ซึ่งประมวลผลจากฐานข้อมูล “ทะเบียนราษฎร์” ของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง พบเช่นเดียวกันว่า ประเทศไทยได้เริ่มเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society) ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 ทั้งนี้ ได้มีการคาดประมาณกันไว้ว่าประเทศไทยจะกลายเป็นสังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Aged Society) ในปี พ.ศ. 2570

ตาราง การคาดประมาณประชากรอายุ 60 ขึ้นไปของประเทศไทย พ.ศ. 2542-2559

(พันคน)

พ.ศ.	กลุ่มอายุ (ปี)						ผู้สูงอายุ รวม (1)	ประชากร รวม (2)	%ของ (1)/(2)
	60-64		65-69		70+				
	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย			
เกณฑ์สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society)									≥10
เกณฑ์สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Aged Society)									≥20
2542	987	914	783	698	1,247	996	5,625	61,644	9.12
2543	997	922	813	722	1,320	1,048	5,822	62,320	9.34
2544	1,006	928	840	743	1,397	1,102	6,016	62,968	9.55
2545	1,016	936	863	761	1,476	1,158	6,210	63,589	9.77
2546	1,030	947	881	775	1,557	1,213	6,403	64,185	9.98
2547	1,048	962	895	786	1,640	1,271	6,602	64,754	10.20
2548	1,069	979	905	793	1,726	1,330	6,802	65,299	10.42
2549	1,098	1,003	914	800	1,812	1,388	7,015	65,821	10.66
2550	1,139	1,036	924	808	1,897	1,445	7,249	66,319	10.93
2551	1,193	1,080	938	818	1,980	1,499	7,508	66,794	11.24
2552	1,262	1,138	955	832	2,061	1,552	7,800	67,248	11.60
2553	1,344	1,206	976	848	2,141	1,603	8,118	67,681	11.99
2554	1,434	1,281	1,004	869	2,221	1,654	8,463	68,094	12.43
2555	1,524	1,359	1,042	899	2,301	1,705	8,830	68,489	12.89
2556	1,610	1,435	1,093	940	2,383	1,757	9,218	68,865	13.39
2557	1,690	1,508	1,158	991	2,467	1,809	9,623	69,224	13.90
2558	1,766	1,579	1,235	1,051	2,553	1,864	10,048	69,567	14.44
2559	1,839	1,650	1,319	1,119	2,646	1,922	10,495	69,896	15.02

ที่มา : คณะทำงานคาดประมาณประชากร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎามนตรี

(สว.) สุงวีย กำลังซื้อตัวจริง ของจริง

สัดส่วนประชากรผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงประชากรศาสตร์ ที่มีอัตราการเกิดน้อยลง และวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีด้านการแพทย์ ทำให้คนมีอายุยาวนานขึ้น ประกอบกับค่านิยมที่คนในสังคม โดยเฉพาะสังคมเมืองแต่งงานช้าลง ไม่นิยมมีบุตรเพราะกังวลกับภาระที่จะตามมา รวมทั้งเกรงกับการเผชิญกับในสังคม หลายครอบครัวจึงนิยมมีบุตรเพียงคนเดียว

ความเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างประชากร แนวคิดทางการตลาดจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมที่กำลังจะ

เกิดในอนาคต จากที่เคยมุ่งตรงไปที่ “เด็ก” ซึ่งเคยเป็นเป้าหมายทางการตลาดที่สดใสต่อการพัฒนาสินค้า/บริการ ด้วยหวังว่าจะสร้างรากฐานความทรงจำตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งเติบโตไปในอนาคต โดยมีความภักดีในตราสินค้าติดตัวไป แต่สภาพสังคมเทคโนโลยีต่างแย่งตลาดกันด้วยความเร็ว ส่วนคุณภาพดีไม่ดีค่อยว่ากัน สุดท้ายไปกดดันตลาดให้แข่งขันกันด้วยราคาที่ถูกกว่า

แตกต่างจากกลุ่มเป้าหมาย “ผู้สูงอายุ” หรือ “ผู้สูงวัย” ซึ่งมักตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า/บริการด้วยเหตุผลและความรู้สึกไปพร้อมๆ กัน โดยอาศัยประสบการณ์และความเชื่อมั่นของตนมากกว่าการเชื่อข้อมูลภายนอก ถ้าสินค้าบริการนั้นมีคุณภาพเหมาะสมแก่การใช้งาน ส่วนเรื่อง “ราคา” เป็นปัจจัยรองลงไป เพราะกลุ่มผู้สูงอายุ ...ยินดีที่จะจ่ายแพงขึ้นสำหรับสินค้า/บริการที่มีคุณภาพที่ดีขึ้น และมีแนวโน้มจะตัดสินใจซื้อสินค้าที่รู้จักและคุ้นเคยมากกว่าที่จะยอมรับข้อมูลใหม่ จึงมักไม่เปลี่ยนใจง่ายๆ ถ้าใช้แล้วรู้สึกดี

ปัจจุบันนักการตลาด นักออกแบบสินค้า ต่างให้ความสำคัญกับตลาดใหม่ที่เคยถูกเพิกเฉย กลายเป็นตลาดที่มีค่าดังทองคำ ซึ่งคาดการณ์ว่าจะมีมูลค่ามหาศาล ทั้งยังมีโอกาสในการสร้างกำไรต่อหน่วย (Margin) ให้กับสินค้า/บริการนั้นๆ หากสามารถตอบสนองความต้องการได้ใน 2 ปัจจัยหลัก นั่นคือ อำนาจความสะดวกต่อการใช้ชีวิต และสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้น

ความต้องการสินค้า/บริการของผู้สูงวัย

การจำแนกความต้องการในสินค้า/บริการของผู้สูงวัย กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ได้มีการแบ่งลักษณะของผู้สูงอายุออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่ 1. กลุ่มสุขภาพดีและช่วยเหลือตัวเองได้ 2. กลุ่มที่ต้องได้รับการช่วยเหลือในชีวิตประจำวัน และ 3. กลุ่มที่ป่วยและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ความต้องการสินค้า/บริการของผู้สูงอายุ จึงมีความหลากหลายตามไปด้วย เท่ากับเป็นการสร้างโอกาสทางการตลาดให้เกิดสินค้าหลากหลายชนิดบนฐานความคิดเพื่อดูแล รักษาและฟื้นฟูสุขภาพร่างกาย จิตใจให้แข็งแรง

ผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ

อาหารเพื่อสุขภาพ อุปกรณ์ทางการแพทย์ อุปกรณ์เครื่องใช้ที่อำนวยความสะดวก อาหารอ่อนและอาหารเสริมสำหรับผู้สูงอายุ รวมไปถึงผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมาเพื่อตอบสนองการใช้งานสำหรับผู้สูงอายุโดยเฉพาะ อาทิ เสื้อผ้า เครื่องเรือน เครื่องสุขภัณฑ์ กรรไกรตัดเล็บพร้อมแว่นขยาย หนังสือเกี่ยวกับสุขภาพ เป็นต้น

บริการสำหรับผู้สูงอายุ

ศูนย์สุขภาพ บริการตรวจสุขภาพของโรงพยาบาล สถานบริการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุ หรือบริการดูแลผู้สูงอายุรายบุคคล เพื่อทดแทนครอบครัวที่ลูกหลานมีเวลาดูแลผู้สูงอายุในบ้านน้อยลง ซึ่งปัจจุบันมีแนวโน้มความต้องการสูงขึ้น

ท่องเที่ยวและพักผ่อน

ธุรกิจนี้เกี่ยวพันในและต่างประเทศ อาทิ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ และสุขภาพ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีเวลาว่างมากและกำลังซื้อสูง ไม่มีภาระ จึงได้เปรียบต่อการใช้บริการซ้ำและมีความถี่ของเวลาในการท่องเที่ยวสูง

กิจกรรมเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

หลักสูตรดูแลสุขภาพ อบรมการล้างพิษ กิจกรรมด้านงานประดิษฐ์ หลักสูตรสอนการใช้คอมพิวเตอร์สำหรับคนวัยเกษียณ เพื่อสร้างความเพลิดเพลินและคลายเครียดให้กับผู้สูงอายุ

สถานออกกำลังกายและสุขภาพ

สถานบริการประเภท โรงยิม และสปอร์ต คลับ รวมถึงบริการเพื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อ อาทิ การนวด และสปา

บริการทางการเงินและการลงทุน

บริการซื้อขายหลักทรัพย์และบริหารการเงิน การลงทุนที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุซึ่งมีกำลังพอประมาณสำหรับการลงทุน เพื่อสร้างรายได้เพิ่ม

คนสูงอายุ จึงเป็นกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมายที่กำลังก้าวเข้ามาับบทบาททางการตลาดที่คาดว่าจะมูลค่าสูงไม่น้อยสำหรับผู้ผลิตสินค้าและบริการในยุคถัดจากนี้ ด้วยขนาดของจำนวนประชากรที่มีอัตราการเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความพร้อมทางการเงิน เวลาที่เหลือเฟือ และความต้องการสินค้า/บริการที่ตอบโจทย์ในการดำรงชีพยามเข้าสู่วัยชราให้สะดวกสบายขึ้น ทั้งช่วยสร้าง “ความรู้สึกดี” ต่อร่างกาย อารมณ์และจิตใจ

สดใส เบิกบาน (ทางการเงิน) ยามเกษียณ

“เกษียณ” ช่วงวันเวลาดีๆ ที่คาดหวังว่าจะได้ปลดปล่อยจาก การกึ่งหน้าที่การงาน ที่แบกรับมาตลอดชีวิต ไม่ต้องจำกับสถานการณ์ใดๆ ที่เคยเผชิญอยู่ทุกเมื่อเชิวัน แต่มีเวลาว่างที่มากพอจะทำกิจกรรมที่ชอบและสนใจได้เต็มที่ เดินทางท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ใจอยากทำ มีเวลาไปสอนหนังสือ เขียนหนังสือถ่ายทอดประสบการณ์ หรือ หวนคืนสู่วิถีธรรมชาติด้วยการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย

สิ่งที่หวังจะเป็นจริงได้นั้น “เงิน ทอง” เป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะช่วยให้คนวัยเกษียณจะสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้ดังหวัง ก่อนอื่นเราต้องยอมรับความเป็นจริงว่า สังคมไทยในขณะนี้ กำลังเดินหน้าเข้าสู่ “สังคมสูงอายุ” จากโครงสร้างประชากรที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมีการคาดการณ์กันว่า ปัจจุบันสัดส่วนประชากรวัยทำงาน 8 คน กับการดูแลผู้สูงอายุ 1 คน แต่ในอนาคตประชากรวัยทำงาน 3 คน ต้องรับผิดชอบผู้สูงอายุ 1 คน ดังนั้น การที่เราจะฝันถึงการใช้ชีวิตหลังเกษียณได้อย่างโรจรา สดใส เบิกบาน ในขณะที่ค่าครองชีพสูงขึ้นเรื่อยๆ นั้น เราสามารถลิดขิดได้ ด้วยการบริหารจัดการทางการเงิน มากกว่าหวังพึ่งลูกพี่หลานให้เป็นภาระในภาวะที่พวกเขาต้องดิ้นรน

เตรียมตัวก่อนเกษียณ

การเตรียมตัว คือการวางแผนเพื่อรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต ผู้รู้ด้านการบริหารจัดการทางการเงิน พยายามผ่านสื่อเสมอว่า การวางแผนเกษียณจะต้องเป็นแผนเฉพาะแต่ละบุคคล เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะวิถีการดำเนินชีวิตทั้งในปัจจุบันขณะและอนาคตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน รวมทั้งต้นทุนชีวิตของแต่ละบุคคลก็แตกต่างกัน

หากต้องการบันทาลชีวิตตนเองให้เป็นดังมุ่งหวัง ให้ตั้งคำถามกับตนเอง 3 ข้อ

1. ต้องการเกษียณอายุ หรือเลิกทำมาหารายได้เมื่ออายุเท่าไร
2. คาดว่าจะมีชีวิตหลังเกษียณอีกสักกี่ปี
3. ต้องการมีเงินใช้หลังเกษียณเดือนละเท่าไร

เมื่อขีดเงินในเป้าหมาย นำตัวเลขที่ได้ไปคำนวณหาสถานะการเงินที่แท้จริงของตนเอง เพื่อสำรวจเงินออมที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน

สูตรคำนวณเงินออมเพื่อเกษียณ

(จำนวนเงินที่ต้องการใช้ในแต่ละเดือน x 12) x ช่วงชีวิตหลังเกษียณ
= เงินที่ต้องออมเพื่อเกษียณ)
เช่น หลังเกษียณอยากมีเงินใช้เดือนละ 20,000 บาท
คาดว่าใช้ชีวิตหลังเกษียณ 20 ปี
วงเงินออมคือ $(20,000 \times 12) \times 20 = 4,800,000$ บาท

ผลตัวเลขที่ได้ คือ เป้าหมายตามที่ตั้งไว้ (ซึ่งมูลค่าจะลดลงตามเงินเฟ้อในอนาคต) เมื่อสำรวจเงินเก็บที่มี และช่วงเวลาที่เหลือของการทำงานก่อนจะเกษียณ จะทำให้ตัดสินใจได้ว่าเราจะใช้วิธีใดในการบริหารจัดการทางการเงิน ลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ เก็บออมเงินให้มากขึ้น เกษียณให้ช้าลง ทำงานให้นานขึ้น และหาวิธีออมเงินที่ให้ผลตอบแทนสูงขึ้น เป็นต้น

สิ่งสำคัญ กฎเหล็กในการบริหารจัดการทางการเงิน คือ ความตั้งใจ หลักการทั่วไป คือ ออมก่อนใช้ อย่าผัดวันประกันพรุ่ง เพราะวันพรุ่งนี้คือวันที่ยังมาไม่ถึง เริ่มตั้งแต่วันนี้ดีที่สุด

จัดสรรเงินกองหลังเกษียณ

“วัยเกษียณ” จำนวนไม่น้อย ลึกๆ ในใจเชื่อว่าหลายๆ คน คงห่วงใจกับการบริหารจัดการเงินก่อนสุดท้ายของชีวิตการทำงานว่าจะทำอย่างไรให้ผลิดอกออกผลเพียงพอต่อชีวิตวัยเกษียณ บั้นปลาย หลายคนมองหาช่องทางออมและลงทุนอย่างไร จึงจะให้ผลตอบแทนที่ดี โดยไม่เสี่ยงจนเกินไป

ปัจจุบันสถาบันการเงิน ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารเฉพาะกิจ บริษัทประกันชีวิต หรือบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม ต่างออกผลิตภัณฑ์เพื่อการออมและลงทุนผู้สูงวัยให้เป็นทางเลือกอย่างมากมาย

ทางเลือกในการลงทุน

- ฝากเงินกับธนาคาร
 - ธนาคารแต่ละแห่งจะคุ้มครองเงินฝากไม่เกิน 1 ล้านบาท (ในปี 2555)
 - ข้อจำกัดอัตราเงินเพื่อสูงกว่าดอกเบี้ยเงินฝาก เท่ากับว่ามูลค่าเงินอาจต่ำในอนาคต
- ซื้อทองคำ
- เครื่องประดับมีค่า/ของสะสมที่มีมูลค่าเพิ่มในอนาคต
- ซื้ออสังหาริมทรัพย์ ให้เช่า/ขาย
- ทำประกันชีวิตแบบสะสมทรัพย์
- ลงทุนในตราสารทางการเงิน
- ลงทุนผ่านกองทุนรวม

ก่อนที่จะตัดสินใจเลือกช่องทางการลงทุนนั้น ควรตระหนักถึงคำกล่าวที่ว่าไม่ควรใส่ไข่ (เงิน) ไว้ในตะกร้าใบเดียว เพราะถ้าหากเกิดเหตุกับตะกร้าใบนั้น ไข่ (เงิน) ที่เก็บออมมาทั้งหมด ก็อาจสูญหายไปคราวเดียวกัน

การบริหารจัดการทางการเงินเรียนรู้ได้แม้วัยจะล่วงเลย แต่เปิดใจเรียนรู้ เพราะการปฏิเสธที่จะรับรู้ทางการเงิน คือหนทางสู่ความหายนะทางการเงินที่แท้จริง

อย่าอายที่จะเดินไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางการเงินหรือสถาบันการเงิน ขณะเดียวกัน อย่าให้ที่ปรึกษา/สถาบันทางการเงินตัดสินใจ (คนเดียว) ตัดสินใจแทน แต่โปรดพิจารณาให้รอบด้าน แล้วค่อยเลือกในสิ่งที่ตัวเองยอมรับได้ ให้สอดคล้องและสมดุลกับการใช้ชีวิตของตนเองในบั้นปลาย

อุปสรรคการออม

- ผัดวันประกันพรุ่ง
- คิดว่าสายเกินไป
- ไม่สนใจสิทธิประโยชน์ที่ได้จากการออม
- ไม่เตรียมแผนรองรับยามเจ็บป่วย
- ไม่รู้จักทางสายกลาง

กทม. มหานครแห่งการอ่าน

กลไกพัฒนาศักยภาพคนบนฐานความรู้

ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ การฟัง-การพูด เป็นกระบวนการเลียนแบบเพื่อให้เกิดการสื่อสารระหว่างกัน ขณะที่การอ่านและการเขียน เป็นกระบวนการที่ต้องมีความรู้ ความเข้าใจเป็นพื้นฐาน เพื่อให้การสื่อสารระหว่างกัน ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร ทั้งยังเน้นการส่งต่อองค์ความรู้จากอดีตสู่อนาคต

ทว่ากว่าจะอ่านออก-เขียนได้นั้น จึงต้องใช้เวลา ด้วยเหตุนี้ เป็นเหตุให้หลายคนถอยห่างจากการอ่านและการเขียนเมื่อผ่านพ้นวัยศึกษาภาคบังคับ ส่งผลให้อัตราการอ่านหนังสือของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคอาเซียนแล้วเป็นรองอยู่หลายขุม ซึ่งจากข้อมูลทางสถิติของสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย พบว่า ประเทศไทยอ่านหนังสือเฉลี่ย 2-5 เล่มต่อปี ในขณะที่เวียดนามอ่านหนังสือเฉลี่ย 60 เล่มต่อปี สิงคโปร์อ่านหนังสือเฉลี่ย 40-60 เล่มต่อปี มาเลเซียอ่านหนังสือเฉลี่ย 40 เล่มต่อปี

กรุงเทพมหานคร จึงรับบทบาทเป็นศูนย์กลางในการประสานและขับเคลื่อนร่วมกับกลุ่มภาคีเครือข่าย 510 องค์กรจากทุกภาคส่วน เพื่อรณรงค์ให้คนไทยในสังคมไทยตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านและมีพฤติกรรมกรรมการอ่านปรับเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น ด้วยการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพ เมืองหนังสือโลก (World Book Capital) ซึ่งยูเนสโกได้พิจารณาตัดสินผลการคัดเลือกเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2554 ให้กรุงเทพมหานครเป็นเจ้าภาพเมืองหนังสือโลกในปี 2556 โดยมีเมืองเข้าร่วมแข่งขัน 7 เมือง ประกอบด้วย กรุงเทพฯ ประเทศไทย, ไคโร สาธารณรัฐอาหรับแห่งอียิปต์, อินซอน สาธารณรัฐเกาหลี, ควาซอน ประเทศฟิลิปปินส์, ควิโต ประเทศเอกวาดอร์, ซาร์เรีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเจนีวา สาธารณรัฐประชาชนจีน

ในการนี้ ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ได้มีมติจัดสรรงบประมาณจำนวน 873 ล้านบาท เพื่อดำเนินกิจกรรมโครงการรณรงค์ให้กรุงเทพมหานครเป็นมหานครแห่งการอ่าน (Bangkok Read for Life) ระยะเวลา 3 ปี 2554-2556 ภายใต้ 5 ยุทธศาสตร์หลัก ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 เปลี่ยนกระบวนทัศน์ของสังคม Mindset Change ประกอบด้วย การผลิตสื่อหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายต่างๆ การเผยแพร่สื่อ และการบริหารจัดการงานสื่อสาร โดยร่วมกับภาคีในการสื่อสารสาธารณะ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 บริหารจัดการและขับเคลื่อนนโยบาย โดยมีการกำหนดนโยบายของกรุงเทพมหานครที่ชัดเจนและต่อเนื่อง มีการกำหนดแผนงานส่งเสริมการอ่านทั้งระยะสั้นและระยะยาว การจัดทำ Proposal เพื่อเข้าชิง World Book Capital จาก Unesco การจัดจ้างที่ปรึกษากำกับและประเมินเพื่อพัฒนาโครงการ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 สร้างการมีส่วนร่วมที่เข้มแข็ง All for Read ประกอบด้วย การจัดตั้งศูนย์ประสานงาน Bangkok Read for Life กิจกรรมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของเครือข่าย

ยุทธศาสตร์ที่ 4 “ทุกพื้นที่ มีให้อ่าน” ประกอบด้วย การพัฒนาพื้นที่การอ่านเดิม ขยายพื้นที่การอ่านใหม่ และ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 กิจกรรมหลากหลาย ตรงใจทุกกลุ่ม ประกอบด้วย กิจกรรมถนนนักอ่าน และกิจกรรม Bangkok Read for Life

เจตจำนงอันมุ่งมั่นที่จะทำให้บรรลุผลในการก่อสร้างฐานวัฒนธรรมการอ่านของคนไทยให้เข้มแข็ง เพื่อชีวิตที่ดีกว่าและเพื่อสังคมที่เข้มแข็ง น่าอยู่ และมีสันติสุขในวันหน้า หากสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ มิได้หมายถึงการเพิ่มพูนความรู้รายบุคคล แต่ยังมีนัยในการรักษาอัตลักษณ์ด้านภาษาของประเทศไทยให้อยู่คู่สังคมไทย ได้ภาคภูมิใจที่มีภาษาและตัวอักษรเป็นของตนเอง นับตั้งแต่จารึกตัวอักษรบนแท่งหินสู่ตัวอักษรบนแผ่นอิเล็กทรอนิกส์ tablet ที่กำลังมาแรงในสังคมยุคปัจจุบัน แต่ขาดการส่งเสริมวัฒนธรรมการอ่านแล้วไซ้ ย่อมเพิ่มโอกาสสูญเสียอักษรไทยไปตลอดกาล

การจดทะเบียนพาณิชย์

ผู้ประกอบการพาณิชย์ที่มีสถานประกอบการ
ตั้งอยู่ในท้องที่กรุงเทพมหานคร จะต้องยื่นขอจดทะเบียนพาณิชย์
ภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่เริ่มประกอบการ
หรือวันที่มีการเปลี่ยนแปลง หรือวันเลิกประกอบกิจการ

ณ ฝ่ายปกครอง สำนักงานเขต ที่สถานประกอบการตั้งอยู่
หรือสำนักงานเศรษฐกิจการค้า สำนักงานการค้า ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร 1 (เสาชิงช้า)

รายละเอียดเพิ่มเติมติดต่อได้ที่ ฝ่ายปกครอง สำนักงานเขต ที่สถานประกอบการตั้งอยู่
สำนักงานเศรษฐกิจการค้า สำนักงานการค้า หมายเลขโทรศัพท์ 0 2224 1916 และที่เว็บไซต์
<http://tp.bangkok.go.th> หรือ www.bangkok.go.th/fiic

สายด่วน กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ โทร : 1570 และที่เว็บไซต์ : www.dbd.go.th

คณะผู้จัดทำ Bangkok Economy

นายเจริญรัตน์
นางนันทา
นายกฤษฎา
นางสาวรสสุคนธ์
นางนภาพร
นายกฤษฎา

ชุดิภาณูจน์
ชลิตานนท์
กสิณทานนท์
แสงอ่อน
สิสเรเสริพงษ์
ศิริพิบูลย์

ปลัดกรุงเทพมหานคร
รองปลัดกรุงเทพมหานคร
ผู้อำนวยการสำนักงานการค้า
รองผู้อำนวยการสำนักงานการค้า
รองผู้อำนวยการสำนักงานการค้า
ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการค้า

ประธานกรรมการที่ปรึกษา
กรรมการที่ปรึกษา
กรรมการที่ปรึกษา
กรรมการที่ปรึกษา
กรรมการที่ปรึกษาและบรรณาธิการ

จัดทำโดย สำนักงานเศรษฐกิจการค้า
สำนักงานการค้า กรุงเทพมหานคร
โทร. 0 2224 1916 โทรสาร 0 2225 1945
ดาวน์โหลดเอกสารย้อนหลังได้ที่
www.bangkok.go.th/fiic
พิมพ์โดย บริษัท ฟังก์ชันการพิมพ์ (1977) จำกัด
โทร. 0 2743 9000, 0 2746 3130
โทรสาร 0 2746 3387